तिरब्रवीत् कस्यैक इति। प्राणानामहमित्यग्निः [२] तनुवा अहमिति वायुः। चक्षुषोऽहमित्यादित्यः। य एव प्राणानामहौषीत्। तस्य हुतादजनीति। अग्नेर्हुतादजनीति। तदग्निहोत्रस्याग्निहोत्रत्वम्। गौर्वा अग्निहोत्रम्। य एवं वेद गौरग्निहोत्रमिति। प्राणापानाभ्यामेवाग्निꣳ समर्द्धयति। अव्यर्द्धुकः प्राणापानाभ्यां भवति [३]॥ य एवं वेद" इति। त्रयाणां होमाद् येयं गौरुत्पन्ना तस्याः पयसि कलहरूपं विरोधं त्रयोऽप्याचरन्। तदीयं वचनं प्रदर्श्यते। मम होमादियं गौरजनीत्यग्निः। एवं वायुरादित्योऽपि। अतो वाक्यवीप्साद्योतनाय पुनर्ममेति शब्दः। ततस्ते सर्व्वे तां निर्म्माय तदर्थं प्रजापतिं प्रति प्रश्नं कर्त्तुमागच्छन्। आगमनकाले स आदित्योग्निं प्रति एवं समयं कृतवान्। आवयोर्मध्ये यतरस्य जयो भवति अन्यतरस्य तद्वस्तु नौ सह आवयोर्भवति। ततस्तैः पृष्टः प्रजापतिस्तेषां होमप्रकारं पप्रच्छ। युष्माकं मध्ये कः कस्यै देवतायै हुतवानिति। बहून् प्रति प्रश्नद्योतनाय वीप्सार्थं द्विरुक्तिः। तत्राग्निः प्राणानामर्थेऽहं हुतवानित्युवाच। वायुः शरीरार्थमुक्तवान्। आदित्यश्चक्षुरर्थमुक्तवान्। तदा प्रजापतिः शरीरचक्षुषोः प्राणाधीनत्वेन प्राणानां मुख्यत्वात् तद्विषयहोमाद्गौरुत्पन्नेत्युवाच। अग्निसम्बन्धाद्धोमादुत्पन्नेति व्युत्पत्त्याऽग्निहोत्रमिति गोनामसम्पन्नम्। गौरग्निहोत्रं यो जानाति सोऽग्निः प्राणापानाभ्यामेव समृद्धं करोति। य एवं वेद सोऽयमायुषः पुरा केनाप्यपमृत्युना प्राणापानाभ्यां वियुक्तो न भवति॥